Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3992/2024
13.05.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Радојевић, адвокат из ..., против тужене Ауто школе „Wintera“ доо са седиштем у Пироту, чији је пуномоћник Данило Првуловић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2358/2024 од 09.10.2024. године, у седници одржаној 13.05.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2358/2024 од 09.10.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2358/2024 од 09.10.2024. године, потврђена је пресуда Основног суда у Пироту П1 313/2023 од 20.05.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се огласи ништавим решење о отказу уговора о раду број ../23 од 07.11.2023. године као незаконито и којим је тражено да се уместо враћања на рад тужени обавеже да тужиоцу исплати накнаду штете у висини десет нето зарада запосленог, у висини зараде остварене у месецу јуну 2023. године који претходни месецу добијања отказа, као и да му се признају сва права из радног односа почев од 08.11.2023. године до правноснажног пресуђења и обавезан тужилац да туженој накнади тршкове парничног поступка од 112.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је из свих законом прописаних разлога због којих се пресуда може побијати.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...10/2023 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом учињена нека друга битна повреда одредаба парничног поступка због које се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био код тужене у радном односу на радном месту „инструктор“ до 04.08.2023. године када му је престао радни однос на основу решења о отказу уговора о раду од 21.07.2023. године. Пресудом на основу признања Основног суда у Пироту П1 152/2023 од 13.10.2023. године, поништен отказни акт од 21.07.2023. године и обавезана тужена да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа. Против ове пресуде тужилац је изјавио жалбу која је одбачена решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 3916/2023 од 30.11.2023. године. Тужена је, поступајући по наведеној пресуди Основног суда у Пироту, дана 19.10.2023. године донела одлуку о враћању на рад запосленог број ../23 у којој је констатовано да се овде тужилац враћа на рад на радно место „инструктор“ сагласно пресуди Основног суда у Пироту, у вези са чиме ће послодавац одмах упутити позив запосленом ради враћања на рад, уз напомену да се радни однос запосленог наставља 05.08.2023. године, те да ће порези и доприноси бити уплаћени у складу са наведеним. Истог дана, тужена је тужиоцу препорученом пошиљком послала допис у коме га позива да се врати на рад и да достави број банковног рачуна ради исплате накнаде штете на име изгубљене зараде. Овај допис је тужиоцу уручен 20.10.2023. године. Пуномоћник тужиоца је електронском поштом контактирао туженог обавештавајући га да тужилац не жели да се врати на рад, већ жели исплату паушалне накнаде у висини од осам зарада. Пошто се тужилац није вратио на рад, тужена је сачинила дана 26.10.2023. године и тужиоцу препорученом пошиљком послала упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду број ../23 које је тужиоцу уручено 27.10.2023. године. У упозорењу се тужиоцу ставља на терет више повреда радне дисциплине и то: непридржавање важећих прописа у обављању свог посла, конкретно члана 227. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и члана 96. Правилника о раду код туженог, у погледу трајања прекида обављања делатности између два радна дана, на тај начин што је запослени између два радна дана (17.07.2023. године и 18.07.2023. године) имао прекид у обављању делатности од 10 сати и 30 минута иако је био у обавези да између два радна дана има прекид у обављању делатности у трајању најмање 11 сати и да је учинио повреду радне обавезе неоправданог изостанка са посла два радна дана у складу са чланом 25. став 1. алинеја 1. уговора о раду уз навод да је тужилац 20.10.2023. године примио позив за враћање на рад, те је био у обавези да се почев од 23.10.2023. године врати на рад што није учинио ни до 26.10.2023. године. Тужилац се није изјаснио на наводе из упозорења, након чега је донето решење о отказу уговора о раду број ../2023 07.11.2023. године, у коме су образложене исте повреде радне обавезе које се наводе у упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду и констатује да радни однос запосленог престаје даном достављања решења. Тужилац је ово решење примио 20.11.2023. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредаба чланова 179. став 2. тачка 2. и 180. став 1. и 2. Закона о раду, члана 96. став 2. Правилника о раду туженог број 12/2015 од 15.08.2015. године и члана 25. став 1. уговора о раду којим је тужилац засновао радни однос код туженог, оценили да је тужилац поступио супротно својим обавезама јер између два радна дана није правио законом прописану паузу и да је неоправдано изостао са посла два узастопна радна

дана иако га је уредно позван да се врати на рад, због чега је тужбени захтев одбијен, а какву одлуку као правилну и на закону засновану прихвата и Врховни суд.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилност побијане одлуке указивањем да је спорно решење о отказу уговора о раду донето у време када претходна пресуда Основног суда у Пироту П1 152/2023 од 13.10.2023. године којом је тужилац враћен на рад, још увек није била правноснажна, те да је нови отказ могао да му се изрекне тек након правноснажности те пресуде, а њена правноснажност је наступила 30.11.2023. године када је другостепени суд одбацио његову жалбу на ту пресуду. Ово стога што је тужена, по пријему пресуде Основног суда у Пироту П1 152/2023, којом је поништено претходно решење о отказу уговора о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, добровољно извршила ту пресуду пре правноснажности на шта је имала право и то тако што је донета одлука о враћању тужиоца на рад 19.10.2023. године и истог дана упућен позив тужиоцу да се врати на рад. Околност да је против наведене пресуде Основног суда у Пироту тужилац, који је у том спору успео, изјавио жалбу по оцени Врховног суда не утиче на право тужене да пресуду добровољно изврши пре њене правноснажности и да затим, пошто је тужилац позван да се врати на рад, даље одлучује о његовим правима и обавезама из радног односа.

Цењени су наводи ревизије да је одредбом члана 227. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима прописана обавеза да инструктор мора имати прекид у обављању своје делатности између два радна дана од најмање 11 сати, те да супротно поступање представља прекршај за који је прописана новчана казна за послодавца, а није предвиђена било каква санкција за извршиоца прекршаја, да наведена забрана није прекршај инструктора, да нема казне за учиниоца па нема ни прекршаја радне дисциплине, али ови наводи нису основани, јер је чланом 96. став 2. Правилника о раду туженог који је важио у време доношења спорног решења, било прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе којом се између осталог сматра и неправљење паузе – прекида од најмање 11 сати између два радна дана, те тужиоцу послодавац није ставио на терет извршење прекршаја, већ повреду описане радне обавезе.

Цењени су наводи ревизије да тужени приликом доношења спорног решења о отказу, није поступио по одредби члана 180. Закона о раду којом је прописано да је послодавац уз обавезу да достави запосленом упозорење пре отказа уговора о раду у писменој форми, дужан да остави рок запосленом од најмање осам радних дана од дана достављања да се изјасни на наводе из упозорења, чиме се указује на повреду правила поступка при доношењу решења, с обзиром да је одредбом члана 180. став 1. Закона о раду, на коју се позива тужилац, прописано да је послодавац дужан да остави запосленом рок од најмање осам дана, а не осам радних дана, од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, да је тужени послодавац у упозорењу о постојању разлога за отказ који је тужиоцу уручен 27.10.2023. године тужиоцу оставио рок од осам дана за изјашњење на наводе из упозорења, а да је спорно решење донето 07.11.2023. године, по протеку остављеног законом прописаног рока.

Како је побијано решење донето у поступку који је спроведен у свему по поступку прописаном Законом о раду, из разлога прописаних Законом о раду, Правилником о раду туженог и уговором о раду који су парничне странке закључиле па је и у материјалноправном смислу законито, то је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, донета је одлука као у ставу првом изреке.

Тужилац није успео у ревизијском поступку, а трошкови одговора на ревизију по оцени Врховног суда нису били нужни за вођење тог поступка, због чега су сходно

одредбама чл.153. став 1. и 154. став 1. захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревзијског поступка одбијени и применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП донета одлука као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић